

CAROLINE WAHLOVÁ

22 BAZÉNŮ

**SPIEGEL
BESTSELLER**

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Original German title: "22 Bahnen"

© 2023 DuMont Buchverlag, Köln

Cover illustration © Eileen Corse www.eileencorse.com

Translation © Viktorie Hanišová, 2024

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024

Překlad této knihy podpořil Goethe-Institut
The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2442-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2443-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2444-0 (MobiPocket)

PRVNÍ ČÁST

Ovesné mléko, mandlové mléko, pasta z kešu ořechů, mražené maliny, hummus, ovesné vločky značky Kölln, chia semínka, banány, špaldové těstoviny, avokádo, avokádo, avokádo. Hraju hru, při které se nesmím podívat nahoru. Hádám, že nade mnou stojí zhruba 30letá osoba mužského pohlaví, vytáhla, brýle bez obrouček, tričko Levi's, řeknu „30 eur 72“, konečně vzhlednu, a když uvidím nápis Levi's, přijde mi to celkem hustý a možná i jako zatím největší bomba dneška. Sice je to mladší žena, ale už jen, že jsem uhodla tričko, je celkem síla.

O 4 hodiny později pokládám na pás těstoviny s rajčatovou směsí z řady Dobře & výhodně, levnější verzi značky Mirácoli, ovesné vločky ze stejné řady, krém s bourbonskou vanilkou od Dr. Oetkera a plnotučné mléko. „4 eura 6 centů,“ řekne paní Bachová, zaplatím, hodím věci do batohu a utíkám na nádraží.

Tramvaj, fakulta, okopírovat cvičení a texty. Mám striktní denní rozvrh, do kterého se nefunkční kopírka ve 3 případech ze 4 prostě nevejde. „Uvízlý papír“. Cítím, jak ve mně při pohledu na oznámení bobtná vztek, sevřu pěsti

a zírám na pitomou bílou zmuchlanou kouli. Touha ničit.

Tramvaj, vyřešit domácí úlohy, plavání, Ida. Úlohy na lístku jsou řešitelné a všechny je zvládnou vyřešit během 69minutové cesty z fakulty k bazénu. Nadechnu se chlořového oděru, hodím batoh na lavici vedle Ursulina barevného košíku, přetáhnu si šaty přes hlavu, skočím po hlavě do vody, ponořím se v hluboké části až na dno, posadím se na zem a sleduju dění v bazénu zespodu. Spousta nekoordinovaně kopajících dětských nohou, několik víceméně koordinovaně se zmítajících důchodcovských nohou, potápějící se dětská tělíčka, změř nohou na okraji bazénu. Souhra všech těchto pohybů působí ve směs zábavně, soudě odsud zespodu. Odrazím se ode dna, abych jako vždycky uplavala svých 22 bazénů, a když si u 20. nebo 22. bazénu nejsem jistá, jestli jde o 20. nebo 22. bazén, dostanu vztek a za trest uplavu ještě dalších 5 bazénů.

Ursula: Před chvílí na mě skočil nějaký malý kluk. Jen tak.

Tázavě na ni pohlédnu.

Ursula: Úplně normálně jsem plavala. Jako vždycky v klidu u kraje bazénu, a najednou vidím toho zrzavého spratka, jak ustoupí o tři kroky, rozběhne se a skočí na mě. Jen tak.

Já: Ty jo.

Ursula: Přísahala bych, že se mi celou dobu díval do očí, už předtím, než ustoupil o 3 kroky. Nebylo to omylem.

Kývnu.

Já: Prostě na tebe chtěl skočit.

Ursula: Jo.

Mlčíme.

Já: Ukaž mi ho.

Ursula kývne.

Já: Tak na něj skoč taky.

Ursula kývne.

Mlčíme. S Ursulou se dá dobře mlčet. Nepokládá hloupé otázky. Mluví jen tehdy, když se dá hovořit o něčem podstatném, například o klukovi, co na ni skočil. Někdy sedíme vedle sebe na její lavici a obě hluboce mlčíme. Obě zavřeme oči a sušíme se na slunci. Pak na sebe na rozloučenou kývneme.

Ursula: Kde je malá?

Já: Ida sem přece chodí, jen když prší.

Ursula kývne.

Přitisknu se zády k opěrce vyhřáté od slunce a na chvílku zavřu oči. Letos jsou to první skutečně horké dny. Počasí v červnu bylo proměnlivé a připomínalo spíš duben nebo květen. Vdechnu letní vůni. Tělo mám prosycené krémem na opalování, chlorem, hranolky a Ursulíním intenzivním parfémem. Otevřu oči a podívám se na pastelově zbarvenou jasnou večerní oblohu, taky ji do sebe vdechnu a je mi lehká a teplota. Rozhlédnu se po bazénu. Většinu části pro neplavce ovládla skupinka klouzajících se kluků, zhruba v Idině věku, kteří rozjíveně padají do bazénu jako kulky ze samopalů. Na 2. straně spolu klábosí postávající matky s caparty v náručí a koušek před plaveckou částí oddělenou lanem si nějaký muž

hází míčem s dívkou a chlapcem. Tipuju je na otce s dětmi. Děti šílejí radostí a já si říkám, jestli si s tátou hrají s míčem v bazénu často, nebo jestli mají radost proto, že jde o něco mimořádného. Na kraji bazénu v plavecké části zevlují teenageři a já mezi nimi poznám několik holek z bývalé školy, které se opalují. Angelina, Lena a Jana. Zvednu ruku na pozdrav. Angelina na mě s nuceným úsměvem mávne. Mám dojem, že se zrovna nemusíme. Moje teplé tělo sebou škubne, po zádech mi přeběhne mráz. Ivan, pomyslím si, když zahlédnu vysokého kluka s vlasy tak světlými, že jsou skoro bílé, v černých koupacích šortkách na skokánku, s nezaměnitelným zlomyslným pohledem v obličeji, a polknu. Ivanův úzký, výrazný, opálený obličej, ledově modré oči, krátká vráska mezi nimi a rty protažené do tenké rovné linky. Ivan má po Idě druhý nejhezčí obličej, který znám. Zнала jsem. Udělá se mi špatně. Kolem krku se mi pevně utáhne smyčka. Několikrát polknu, pokusím se zhluboka vdechnout letní vzduch do staženého hrdla, zamrkám a začnu se soustředit. Určitě je to Ivanův starší bratr, protože Ivan to být nemůže. Pracně lovím jeho jméno, a to mě tak rozhodí, že na něj nepřijdu. Zatímco pátrám po jeho jménu, zkouším si pozorněji prohlédnout jeho obličej, což jde stěží, protože je tak daleko, ale bezpochyby se liší od Ivanovy tváře. Pohled má ještě zlostnější a hlavně neproniknutelnější než Ivan, obočí ještě blíže u sebe, vráska mezi nimi je hlubší a rty protaženější do ještě rovnější linky. Co tu vlastně pohledává? Vždyť přece bydlí v Londýně nebo tak něco. Nasadí si na oči plavecké brýle, předvede elegantní šipku a začne plavat kraul. Jeho rovné, rychlé a mocné

máchání pažemi vyniká v jinak chaotickém bazénu. Po odrazu od okraje bazénu uplave určitě 10 metrů pod hladinou, než se vynoří, a nanejvýš za půl minuty dosáhne druhého okraje bazénu, od kterého se znovu kotrmelcem odrazí pod vodu. Sleduju každičký jeho pohyb a myslím přitom na jeho mladšího bratra, na jeho šelestivý tichý smích, na jeho chraptivý hlas. Nespouštím staršího bratra z očí, protože se bojím, že ho ztratím. Kromě toho má vskutku krásný plavecký styl, který je tu k vidění jen zřídka.

Po 22. bazénu se nepotopí, zůstane u kraje bazénu, sundá si brýle, otočí se a naše pohledy se setkají. Díváme se na sebe. Mezi námi je 51 metrů a všechno působí zamlženě. Po chvilce zvedne obočí, nevím, co mám dělat, vezmu si věci a obléknu si šaty přes ještě mokré plavky, hodím si batoh přes rameno, kývnu na Ursulu a jdu domů. Po cestě domů se cítím jako v transu a myslím na staršího bratra, jehož jméno mě ne a ne napadnout. Marlene ho určitě zná. O víkendu se vrací domů, protože se koná jakási pařba. Od zítřka budu plavat 23 bazénů, i když mi to číslo není tak sympatické.

Ve Veselé ulici pozdravím pana Feigela, který seká trávu, a kývnu na pětičlennou mladou rodinu, která se před pár týdny přestěhovala do bleděmodrého domu a právě griluje na zahradě před ním. Obytný dům, v němž bydlíme, je jediný vícegenerační dům v ulici a vedle jednogeneračních domů, před kterými se zvesela seká trávník nebo griluje, dnešního letního večera působí ještě smutněji než jindy. Jako vždy přelétnu pohledem okna našeho

bytu. Okenní tabulky v kuchyni jsou zamřžené. Mama vařila. Rychle za sebou zavřu dveře od domu, vstoupím do tiché, studené chodby a otevřu 1. dveře, před kterými leží rohořka s napísem „Welcome“, i když tu ve skutečnosti nikdo vítaný není. Cítím něco pripáleného a kari, hádám, že to bude kuře na kari, vstoupím do kuchyně a ocitnu se v horké páře. Ida už vypnula sporák. Stojí na něm 2 hrnce, 1 se spálenou ryží a druhý s nedefinovatelnou zuhelnatělou karihmotou. Otevřu okna a cítím úlevu, že se nespustil požární hlásič. To by byl zase trapas. Na lince je převržený kelímek smetany, mouka a veškeré koření, které máme. Jedna zásuvka je otevřena, na podlaze leží její obsah. Vysypané těstoviny, křupinky, mouka na obalování, ovesné vločky a prazdna sklenice od vína. Nečo hledala. Zřejmě po nepovedené pátrací akci s vařením rozčilene sekla. Samostatne vybalene kuře na prazdnem jídelním stole vypada poněkud desive. Dám ho do mrazaku a otevřu dveře do obývacího pokoje, kde se na pohovce valí autorka výtvoru v kuchyni. Hnede vlasy jí visí do obličeje, pusu má pootevřenou. Flekate bíle letní šaty připomínají bryndak maleho dítete. Dítete, které pije víno. Mama si na vaření ráda obleka šaty, protože ve chvíli, kdy se rozhodne vařit, je většinou ješte při smyslech. Fleky od kari a červeneho vína nevyperu, šaty budou muset do popelnice. Sítované šaty obepínající tělo jsem jí dala loni k narozeninam a teď už jsou jí moc velké. Odhrnu jí vlasy z bledeho obličeje, dám jí pod hlavu polštar, řeknu „Ty blba huso“ a ona to samozřejmě neslyší, protože hluboce, tvrde spí, vyjdu z obývacího pokoje a zaklepu na Idiny dveře, 2krát rychle,

krátká pauza, 3krát pomalu, a otevřu je. Ida si kreslí. Jako vždycky. „Máma zase vařila,“ řekne potichu, aniž vzhledne od kresby.

Já: Já vím. Už jsi něco jedla?

Ida zavrtí hlavou.

Já: Mám nám udělat těstoviny Mirácoli?

Ida: Mirácoli nebo Dobře & výhodně?

„Mirácoli,“ zalžu.

Uklidím bitevní pole v kuchyni, uvařím těstoviny, zavolám Idu, najíme se, Ida dnes nechce mluvit, vyčistíme si zuby, odvedu ji do jejího pokoje, lehne si na postel a já si sednu na pelest.

Já: Zítرا má přšet.

Ida: Já vím.

Já: Bazén?

Ida: Ano.

Já: Dobře. Tak se hezky vyspi. Mám tě ráda.

Když zavřu dveře, uslyším tiché „Já tebe taky“.

Konečně ležím v tričku na matraci, peřina je zmuchlaná v nohách postele, nechám na sebe proudit chladný letní noční vánek. Jsem vyčerpaná, cítím únavu v každém vlákně těla, a kdybych zavřela oči, hned bych usnula. Ale chci usínání odložit na co nejpozději, protože toto jsou nejlepší okamžiky dne, kterých se nechci vzdát. Okamžiky, jež patří jen mně, kdy nic nedělám, nemusím si nic myslet, kdy smím jen tak ležet a nechat na sebe dokořán otevřeným oknem proudit chladný letní noční vánek. Pohlédnu k oknu, vidím obrysy jedlí za naším domem. Soustředím se na zvuky a pachy, slyším cvrkání cvrčků,

sem tam projíždějící auto, vrískání kočky, jinak nic. Cítím letní noc, trávník, květiny.

Když v noci ležím na matraci a nechám na sebe oknem otevřeným dokořán proudit letní noční vánek, na chvílku se zdá, že je všechno v pořádku. To se pak cítím lehce. Když v noci ležím na matraci, říkám si, že všechno, co se děje, dokážu ještě dlouho snášet. Dokud na mě v noci proudí vánek, říkám si, že se přes den dokážu vrhnout do boje. Proti matce, proti jejím náladám, proti tomuto maloměstu. A za Idu.

Děšť bubnuje do okna učebny a já chci pryč.

Pan Grund počítá na tabuli úlohu z posledního zadání a Anna mě rozčiluje zbytečnými otázkami, protože se ode mě pokouší opsat řešení nového zadání a nedokáže rozluštit moje písmo. Zápočet nesplní. Jak se vůbec dostala do vyššího modulu a na magisterské kolokvium, je mi záhadou. Vždyť přece nestudujeme germanistiku ani dějiny umění.

Anna: Tildo, můžeš mi poslat řešení mailem? To opísování je nekonečné.

Já: Já jsem ale řešení nepsala na počítači.

Anna: Ale stejně ho musíš nahrát přes Moodle.

Nemusím. Nejradši přemýšlím a počítám s blokem a tužkou, většinou si i tisknu odbornou literaturu nebo si půjčuju knihy. U notebooku mi to nemyslí. Bakalářskou práci jsem načrtla a zpracovala v bloku a pak ji z posledních sil natukala do počítače. To, že jsem jedna z mála, možná i jediná, která smí řešení úloh ze všech seminářů odevzdávat v papírové podobě, jsem si musela nejdřív zasloužit vždy precizním a průběžně bezchybným plněním prací. Jako by se mi kvůli Annině lenosti chtělo dnes

posadit k notebooku, natožpak si stoupnout ke kopírce, abych jí naskenovala řešení. Nedá si pokoj, a když vyjeme z učebny a já si razím cestu k východu mezi ostatními studenty, jde za mnou.

Anna: A můžu si ho okopírovat? Mohly bychom se stavit v univerzitní knihovně. Pak ti koupím kafe.

Já: Tak si ho okopíruj tady.

Anna: Dívej na tu frontu. Z kopírek funguje už jen jedna. Do ostatních nějaký magor nalil vodu.

Já: Opravdu? Bohužel musím běžet. Vezmi si ten papír s sebou, nebo si ho vyfoť.

Anna: V tom případě si je vezmu. Mám radši A4 než fotky.

Anna podobné hlouposti říká často.

Já: Vyfoť si ho. Chci ho zítra odevzdat.

Anna si odfrkne, zastaví se, vyfotografuje si moje řešení, i když má A4 radši než fotky.

Anna: Nepůjdeš s námi dneska večer na science-slam?

Já: Ne, už mám plány, sorry.

Anna: Jaké plány?

Já: Bazén.

Anna ukáže na místo před vstupními dveřmi do budovy.

Anna: Prší?

Já: Plavat se dá přece i tak.

Anna: Ty jsi fakt divná, Tildo.

Pokrčím rameny, rozloučím se a běžím na zastávku. V tramvaji je kvůli dešti k prasknutí, a tak musím stát. Nesnáším, když musím v tramvaji stát. V takovém případě nemůžu optimálně využít dobu jízdy, protože číst

a počítat se vestoje dá špatně. Dneska se o to nejdřív ani nepokouším a jen tam tak stojím, dívám se z okna na déšť a zabíjím čas. Vidím město s kavárnami, restauracemi a obchody, nad nimi balkony s barevnými židlemi a kytkami a jako obvykle si říkám, jak byty ve staré zástavbě asi vypadají zevnitř a kdo v nich bydlí. Tramvaj se postupně vyprazdňuje, posadím se, vytáhnu si z batohu knihu *Brownian Motion and Stochastic Calculus* od Karatzase a Schreveho, položím si ji na klín a dál se dívám z okna. Vidím, jak město přechází v předměstí, jak ubývají obchody, restaurace a kavárny a vícepatrové domy se mění v impozantní jednogenerační domy s oplocenými zahradami. Vidím, jak předměstí přechází v sídliště, jak se vily mění v bílošedé řadové a velké několikapatrové domy. A pak vidím pole. Spoustu polí míhajících se za oknem. Většinu cesty vidím pole, mezi nimi maloměsta, která vypadají na chlup stejně, až nakonec zahlédnu svoje maloměsto, které vypadá stejně jako maloměsta před ním, a vystoupím.

Skočím do Edeky pro zeleninu a mušličkové těstoviny do kuřecí polévky, projdu Veselou ulicí, která za deště nevypadá tak vesele jako při jasném počasí. Jakmile otevřu dveře od bytu, na botníku sedí o to veselejší Ida v růžových legínách s natištěnými modrými delfíny, v mém červeném tričku, které je jí moc velké, a falešných bílých converskách, které jsem jí posledně koupila v Deichmannu, s batohem se Snoopym a deštníkem na klíně. Její styl oblékání zbožňuju, zvláště proto, že je jinak velmi stydlivá. Když s ní sedím v autobusu nebo v tramvaji nebo jsme v bazénu, skoro se mnou nemluví, a když ano, takřka

šeptá. A kdykoli ji rozesměju, drží si ruce před ústy. Když jsem jí posledně v bazénu navrhla, aby oslovila jinou dívku, která sama skákala ze skokánku, krátce se nahlas zasmála a pak se zase uklidnila. Ida nemá ve škole žádné dobré kamarádky, se kterými by se stýkala ve volném čase, ale nikdo ji neotravuje ani nevylučuje. Na třídních schůzkách mi paní učitelka Schwöbelová sdělila, že Ida je velmi tichá žačka, ale do vyučování se aktivně zapojuje a její spolužačky ji akceptují. Zeptala jsem se překvapeně paní Schwöbelové, co vlastně Ida dělá o velké přestávce, a odpověď mě ještě víc udivila: „Tráví je se svými spolužačkami. Většinou s Karlottou a Finjou. Hrají si na babu nebo si házejí s míčem.“ Já si přitom myslela, že Ida sedí potichu v lavici a maluje si. A stejně jako její činnost o přestávce mě udivují její outfity, které jsou velmi barevné a výrazné.

Já: Ták, ty moje módemanko.

Se svým kulatým rozzářeným obličejem, hlavou se světlými kudrnami a velkýma hnědýma očima vypadá jako miminko z Teletubbies.

„Lije,“ řekne miminko.

Poplácám ji po kudrnaté hlavě, položím na botník zeleninu a těstoviny, vezmu deštník, rozevřu ho a vyběhnu domovní chodbou ven na déšť směrem k bazénu. Ida se zasměje, zabouchne dveře a utíká za mnou. Neznám nic hezčího, než když se Ida směje.

Bazén je skoro prázdný kromě 2 postarších mužů, kteří plavou v drahách. Jakmile Ida vstoupí do prázdného prostoru u bazénu, je jako v transu. Vytáhne si z batohu

5 kroužků na potápění, hodí je do bazénu, rozběhne se, skočí do vody a začne se potápět. Po 23 bazénech se posadím na Ursulinu lavičku a sleduju Idu. Je neúnavná, hází kroužky pořád dál a někdy vytáhne naráz i 2. Po nějaké době hodí kroužek zhruba doprostřed bazénu, přeplave ke skokánkům, několikrát se zhluboka nadechne a doplave pod vodou pro kroužek zhruba 25 metrů. Když se s kroužkem vynoří, podívá se na mě, a jakmile jí ukázu palec nahoru, Ida se rozzáří a já na ni taky. Dokud na sobě nepocítím pohled. Koutkem oka vidím někoho, kdo sedí na skokánku, a hned začnu tušit, o koho jde. Naše oči se setkají a pak se na sebe zadíváme. Vlastně se mi chce odvrátit pohled, ale když ho neodvrátí on, můžu na něj zírat dál. Poznává mě? Chodili jsme do stejné školy a on musí vědět, že jsem se přátelila s jeho bratrem. Vždyť mě viděl na pohřbu. Něco v jeho tváři mě nenechá na pokoji. Možná povýšené, pobavené jiskření v jeho očích a sotva viditelné pocukávání v koutcích úst, které jen tuším. Ušklíbne se, vstane, nasadí si na modré oči plavecké brýle, skočí šipku a uplave bez přestávky svých 22 bazénů. Stejně jako včera sleduju pohledem jeho pohyby a říkám si, co tu asi pohledává. Určitě má nějaké zařizování s domem a zítra zase pofrčí do Soulu nebo Dublinu, a já přitom trochu doufám, že se chvilku zdrží.

Jeho plavecký styl probere z transu dokonce i Idu. Doplave ke mně na okraj bazénu a zašeptá: „Podívej, Tildo! Plave rychleji než ty.“

Já: Kdo?

Pozoruju ho, jak vylézá z vody, stoupá si pod studenou sprchu a pak mizí v kabině. O minutu později vyjde

z kabiny ven v širokých džínách, bílém volném tričku a pantoflích Adidas. Vidí, že na něj pořád zírám, usměje se a pokyne rukou na rozloučenou. Ohromeně zdvihnu ruku. Ida se se šplouchnutím znovu potopí, po nějaké době si vyčerpaně sedne vedle mě a zašeptá: Ty toho plavce znáš?

Já: Ne.

Zatímco vařím kuřecí polévku, Ida sedí u jídelního stolu a dělá si úkoly, máma leží na pohovce v obývacím pokoji a nedělá nic. Světlo v kuchyni je rozsvícené, protože venku je kvůli špatnému počasí už temno, a je slyšet, jak kapky deště bubnují na sklo a parapety. Zatímco tvaruju krupicové knedlíčky, na kterých Ida trvá, „když už máme nemocniční jídlo“, cítím, jak ze mě opadává tíha a jak si užívám okamžik s Idou v kuchyni, naši klidnou pohodu, zatímco venku prší. Dokončím poslední knedlíček, otočím se a opřu se o kuchyňskou linku, pozoruju Idu, jak soustředěně píše jakýsi odstavec, cítím kuřecí polévku a rozhodnu se, že ještě uvařím vanilkový pudink. Je mi tak hrozně hezky.

Já: Je mi tak hrozně hezky.

Ida nezdvihne oči a zamumlá: Mhm.

Já: Nemám ještě uvařit vanilkový pudink?

Ida zvedne oči a nahlas a zřetelně řekne: Jo.

Viktor. Když si lehnu na matraci a podívám se oknem na jedle, konečně si vzpomenu na jeho jméno. Dnes se k němu hodí ještě víc než tehdy. Člověk jménem Viktor se nesměje. Viktor je vážný. Viktor se jmenuje ruský závodní plavec.

Taky si vzpomínám, jak nás pan profesor Weber na gymnázium navzájem představil. Byla jsem v 4. ročníku osmičletého gymnázia a on v 8. Samozřejmě jsem ho znala už dřív, i jménem, protože jeho znal jménem každý. Už tehdy byl vysoký a hezký, a hlavně opředěný legendami. Závřu oči a vidím ho před sebou, jak s batohem na rameni a nepřístupným výrazem prochází dlouhými kroky budovou a dívky ze všech ročníků na něj vrhají troufalé pohledy, ale on jim je neopětuje. Vyprávěly se o něm historky, že umí senzačně programovat, že je na darknetu jako doma, že je vysoce nadaný a/nebo autista a že chodí se studentkami z vysoké školy ve městě. Nepatřil pořádně k žádné partě, ale všichni z něj měli respekt a akceptovali jeho přítomnost. Občas jsem ho vídala na cestě domů s huličí trávou v parku, jindy zase s uhrovitými počítačovými nerdy u kiosku a někdy zase, jak hraje s kluky ze sportovního kroužku basketbal. Tehdy jsem netrpělivě čekala na pana Webera, svého profesora matematiky, kterého mi paní profesorka Neugebauerová zavolala z kabinetu. Pan Weber byl fajn, od 2. ročníku mi vždycky dával učebnice, úkoly a písemné práce z vyšších ročníků, a čím rychleji jsem je vyřešila, tím rychleji jsem postupovala vpřed. Moje znalosti matematiky tehdy v podstatě odpovídaly 7. ročníku. Když se ke mně pan profesor Weber konečně blížil s novým stohem úloh a pak se přede mě postavil Viktor, jako bych tam nebyla, rozčílila jsem se.

Viktor: Pane profesore, potřeboval bych s vámi krátce probrat zítřejší písemku...

Poklepala jsem Viktorovi na rameno, otočil se a prohlédl si mě.

„To já jsem přišla za panem Weberem,“ řekla jsem, protáhla se kolem něho, předala profesorovi, který se pobaveně ušklíbl, vyřešené úlohy a vzala si z jeho rukou nový štos.

Pan profesor Weber: No, to je mi pěkné. Že se konečně setkávají oba moji premianti. Viktor Volkov, Tilda Schmitová.

Já: Ahoj.

Viktor: Ahoj.

Skutečně ke mně natáhl svou velkou ruku, já ji uchopila a s trapným dojetím jsem cítila, jak mi zrudl obličej. „Čau,“ řekl a odešel.

Růžové víno, růžové víno, růžové víno, karamelky Werther, Marlboro Gold XL, špagety, mleté maso, Marlboro Gold XL, rajský protlak. Tipuju to na Marlene a doufám, že to tak bude, řeknu „26 eur 30,“ zvednu oči a prohlédnu si svou nejlepší kamarádku. Její rovné světlé vlasy, které měla posledně ještě hodně dlouhé, jí teď sahají jen po ramena a mají narůžovělý odstín. Je oblečená do džínové oversize retrobundy a kožených šortek. Nedokážu ovládnout koutky, vystřelí mi nahoru.

Marlene: Zaměstnankyně měsíce z tebe zrovna nebude. Není snad tvou povinností pozdravit každého zákazníka? Nemáš to v popisu práce? Neupsala ses k tomu ve smlouvě? No tak jo, v pohodě. Jak dlouho tu ještě musíš být? Dneska večer se koná pařba. Jsi ready?

Pozdrav à la Marlene.

Já: Ahoj Marlene. Jaká pařba?

Měla jsem za to, že dnešní večer strávíme v klidu na pozemku, trochu popijeme, trochu zahulíme, tak jako dřív. Při představě tance a časově náročné pařby o to víc pocítím tělesnou únavu a zívnu.

Marlene: Člověče, proto jsem přece tenhle víkend přijela do rajchu. Říkala jsem ti o tom už tolikrát. Leon, Kilian a další pořádají na pozemku akci. Přijdou všichni.

Já: Já myslela, že jsou v Berlíně?

Marlene: Jasně, ty blbko. Tohle je pro ně něco jako koncert pro domácí publikum. Přitáhnou kamarády z Berlína a někteří z nich se taky zapojí.

Já: Cool.

Marlene: Ach jo, tvoje bezbřehé nadšení mi fakt chybělo. Přijdeš taky. Nemáš vůbec na výběr. Už jsem řekla Leonovi, že se přidáš. Má radost.

Já: Marlene, já nevím...

Nejradši bych jí prostě řekla pravdu, ale někdy ze sebe slova jednoduše nedokážu vypravit. Máma už zase pije, nechci s ní Idu nechávat večer samotnou. 11 slov.

Já: Máma...

Marlene: Jasně, chápu, že rozhodnutí studovat matiku je trochu jako zavrhnout život, ale nebudu přihlížet tomu, jak se od všeho kompletně odvracíš. Teď jsem na víkend tady v Německu, a to znamená: pařit, pařit, pařit. Takže teď se stavíme u mě, pak se převlékneme, napijeme se vína, uděláme si omajdu a pak padáme na pařbu. Ty přece tancuješ ráda, zlato. Potřebuješ to. Vidím to na tobě. Vypadáš úplně prázdně. Bezkrevně. Jo, vypadáš bezkrevně. Úplně vysátě. Bude tam Leon a všichni jeho hustí hipsterští kámoši z Berlína. Bude to pecka.

Celou dobu jsem Marlene pozorovala a jsem si jistá, že se během celého dialogu ani jednou nenadechla. Byla by dobrá potápěčka. Promrhaný talent.

Muž za Marlene si odkašle.

Muž za Marlene: Postoupíte si?

Marlene se podrážděně ohlédne: Mějte přece trochu pochopení. Neviděla jsem svou nejlepší kamarádku už od Vánoc. To je přes 7 měsíců. Můžu si s ní snad chvilku pokecat, ne? Pokladna 1 a 2 jsou taky otevřené.

S tím nepočítal. Nic nenamítá, potřeše hlavou, s brbláním se otočí a skutečně si stoupne k 2. pokladně. Takhle trpaslice teroristka mi tak chyběla.

Za 20 minut sedíme v jejím Fiatu 500.

Marlene: Brácha má taky radost, že dorazíš.

Já: Opakuješ se. Jak se má?

Marlene: Ále. Trošku mu to stouplu do hlavy. Konečně si dodělal magistra a teď je v jedné umělecké skupině na Dřevěném trhu. Ale jinak je jako vždycky. Pořád v trupu. Hlava v oblacích.

Kývnu.

Marlene: Když s ním mluvím, vždycky se ptá na tebe. Pokrčím rameny a mlčím.

Pokaždé chce mluvit o mně a Leonovi, protože bychom přece byli ideální pár a konečně bychom to měli dát dohromady. Je to nepříjemné. Vlastně by to mělo být nepříjemné i jí. Vždyť jde o jejího bratra. A já jí nechci říkat, že nás nepovažuju za ideální pár a nejsem do něj zamilovaná, a tak prohodím: Zahlédla jsem v bazénu Ivanova staršího brácha.

Pohlédnu na ni, obličej má bledý a na spáncích jí naskočila husí kůže. Při prudkých hnutích myslí jí má vždycky. Kdykoli je strašně smutná, přehnaně rozjásaná, zamilovaná nebo zfetovaná. Zatne drápy do volantu

a pohled upírá před sebe. Mlčíme, stejně jako jsme mlčely poslední roky. Někdy si říkám, proč jsme o tom nikdy nemluvily a kdy jsme dospěly k rozhodnutí, že o tom nebudeme mluvit. Vzpomínám si, že jsme si při pohybu neřekly ani slovo. Stály jsme v jedné z posledních řad, brečely a navzájem se podpíraly, pak jsme jely k Marlene, lehly si k ní do postele, po nějaké době jsme přestaly brečet a jen tak tam ležely a držely se, usnuly, vzbudily se a pak žily dál, jak už to tak bývá, když někdo umře. Možná prostě jen nevíme, co říct, protože každé slovo je špatné a žádné není správné. Ale možná žádná špatná ani správná slova neexistují a konečně bychom si o tom měly promluvit, říkám si a mlčím. Pokračujeme po silnici kolem polí. A já vím, že bych měla začít mluvit. Na polní cestě je nepříjemně moc běžců, což působí trochu divně. Po stejné cestě jsme tenkrát s Marlene často opilé procházely za rozbřesku kolem pekárny domů, zpívaly jsme, smály se, povídaly si, tancovaly a zracely směrem k domu Marleniných rodičů v bohaté obytné čtvrti. Někdy to tam už vonělo čerstvými houskami. Bylo to krásné.

Marlene: I Kilian mi říkal, že tam bude. Zřejmě prodává dům. Strašně dlouho už je prázdný.

Teď mlčíme obě. Už je to skoro 5 let.

Marlene: Podívej se na zadní sedadlo, to jsem ti nechala natisknout. Na dnešní večer.

Uhladím si před obličejem zmuchlanou kouli, velké široké tričko s růžovým zajícem.

Marlene: Pro mého zajíčka, který má moc nohou. S tvými kozačkami bude určitě vypadat skvěle.